

Ομιλία εις την Κυριακήν των Βαΐων (Αγ. Γρηγόριος ο Παλαμάς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Απριλίου 15, 2011

1. Σε καιρό ευνοίας σε επήκουσα και σε ημέρα σωτηρίας σ' εβοήθησα», είπε ο Θεός δια του Ησαΐα (Ησ. 49, 8). Καλό λοιπόν είναι να ειπώ σήμερα το αποστολικό εκείνο προς την αγάπη σας· «Ιδού καιρός εύνοιας, ιδού ημέρα σωτηρίας· ας απορρίψωμε λοιπόν τα έργα του σκότους και ας εκτελέσωμε τα έργα του φωτός, ας περιπατήσωμε με σεμνότητα, σαν σε ημέρα» (Β΄ Κορ. 6,2· Ρωμ. 13,12). Διότι προσεγγίζει η ανάμνησις των σωτηριωδών παθημάτων του Χριστού και το νέο και μέγα και πνευματικό Πάσχα, το βραβείο της απαθείας, το προοίμιο του μέλλοντος αιώνος.

Και το προκηρύσσει ο Λάζαρος που επανήλθε από τα βάραθρα του άδη, αφού αναστήθηκε από τους νεκρούς την τετάρτη ημέρα με μόνο τον λόγο και το πρόσταγμα του Θεού, που έχει την εξουσία ζωής και θανάτου, και προανυμνούν παιδιά και πλήθη λαού άκακα με την έμπνευση του θείου Πνεύματος αυτόν που λυτρώνει από τον θάνατο, που ανεβάζει τις ψυχές από τον άδη, που χαρίζει αίδια ζωή στην ψυχή και το σώμα.

2. Αν λοιπόν κανείς θέλη ν' αγαπά τη ζωή, να ιδή αγαθές ημέρες, ας φυλάττη την γλώσσα του από κακό και τα χείλη του ας μη προφέρουν δόλο· ας εκκλίνη από το κακό και ας πράττη το αγαθό· (Πέτρ. 3, 10ε, Ψαλμ. 33, 13-15). **Κακό** λοιπόν είναι η **γαστριμαργία**, η **μέθη** και η **ασωτία**· κακό είναι η **φιλαργυρία**, η **πλεονεξία** και η **αδικία**· κακό είναι η **κενοδοξία**, η **θρασύτης** και η **υπερηφάνεια**. Ας αποφύγη λοιπόν ο καθένας τέτοια κακά και ας επιτελή τα **αγαθά**.

Ποιά είναι αυτά; Η **εγκράτεια**, η **νηστεία**, η **σωφροσύνη**, η **δικαιοσύνη**, η **ελεημοσύνη**, η **μακροθυμία**, η **αγάπη**, η **ταπείνωσις**. Ας επιτελούμε λοιπόν αυτά, για να μεταλάβωμε αξίως του θυσιασθέντος για χάρι μας αμνού του Θεού και ας λάβωμε από αυτόν τον αρραβώνα της αφθαρσίας για να τον φυλάξωμε κοντά μας σ' επιβεβαίωσι της υπεσχημένης προς εμάς κληρονομίας στους ουρανούς.

Αλλά είναι μήπως δυσκατόρθωτο το αγαθό και οι αρετές είναι δυσκολώτερες από τις κακίες; Εγώ πάντως δεν το βλέπω· διότι περισσότερους πόνους υφίσταται από εδώ ο μέθυσος και ο ακρατής από τον εγκρατή, ο ακόλαστος από τον σώφρονα, ο αγωνιζόμενος να πλουτήσει από τον ζώντα

με αυτάρκεια, αυτός που επιζητεί ν' αποκτήσει δόξα από τον διαγοντα σε αφάνεια· αλλ' επειδή λόγω της ηδυπαθείας μας οι αρετές μάς φαίνονται δυσκολώτερες, ας βιάσωμε τους εαυτούς μας· διότι ο Κύριος λέγει «η βασιλεία του Θεού είναι βιαστή και οι βιασταί την αρπάζουν» (Ματθ. 11, 12).

3. Χρειαζόμαστε λοιπόν όλοι **προσπάθεια** και **προσοχή**, ένδοξοι και άδοξοι, άρχοντες και αρχόμενοι, πλούσιοι και πτωχοί, ώστε ν' απομακρύνωμε από την ψυχή μας τα πονηρά αυτά **πάθη** και αντί αυτών να εισαγάγωμε σ' αυτήν όλη τη σειρά των **αρετών**. Πραγματικά ο γεωργός και ο σκυτοτόμος, ο οικοδόμος και ο ράπτης, ο υφαντής και γενικώς ο καθένας που εξασφαλίζει τη ζωή του με τους κόπους και την εργασία των χεριών του, εάν αποβάλουν από την ψυχή τους την **επιθυμία του πλούτου και της δόξας και της τρυφής**, θα είναι μακάριοι· διότι αυτοί είναι οι πτωχοί για τους οποίους προορίζεται η βασιλεία των ουρανών, και γι' αυτούς είπε ο Κύριος, «μακάριοι είναι οι πτωχοί κατά το πνεύμα» (Ματθ. 5, 3). **Πτωχοί δε κατά το πνεύμα είναι αυτοί που λόγω του ακαυχήτου και αφιλοδόξου και αφιληδόνου του πνεύματος, δηλαδή της ψυχής, ή έχουν εκουσίαν και την εξωτερική πτωχεία ή την βαστάζουν γενναίως, έστω και αν είναι ακουσία. Αυτοί όμως που πλουτούν και ευημερούν και απολαύουν την πρόσκαιρη δόξα και γενικώς όσοι είναι επιθυμητοί αυτών των καταστάσεων θα περιπέσουν σε δεινότερα πάθη και θα εμπέσουν σε μεγαλύτερες, περισσότερες και δυσχερέστερες παγίδες του Διαβόλου· διότι αυτός που επλούτησε δεν αποβάλλει την επιθυμία του πλουτισμού, αλλά μάλλον την αυξάνει, ορεγόμενος περισσότερο από προηγουμένως. Έτσι και ο φιλήδονος και ο φίλαρχος και ο άσωτος και ο ακόλαστος αυξάνουν μάλλον τις επιθυμίες των παρά τις αποβάλλουν. Οι δε άρχοντες και οι αξιωματούχοι προσλαμβάνουν και δύναμι, ώστε να εκτελούν αδικίες και αμαρτίες.**

4. Γι' αυτό είναι δύσκολο να σωθή άρχων και να εισέλθη στη βασιλεία του Θεού πλούσιος. «Πώς», λέγει, «μπορείτε να πιστεύετε σ' εμένα λαμβάνοντας δόξα από τους ανθρώπους και μη ζητώντας την δόξα από τον Θεό μόνο» (Ιω. 5, 44); Αλλ' όποιος είναι εύπορος ή αξιωματούχος ή άρχων ας μη ταράσσεται· διότι μπορεί, αν θέλη, να ζητήσει τη δόξα του Θεού και να πείση τον εαυτό του, ώστε ανακόπτοντας την προς τα χειρότερα ροπή να αναπτύξει μεγάλες αρετές και ν' απωθήσει μεγάλες κακίες, όχι μόνο από τον εαυτό του, αλλά και από πολλούς άλλους που δεν θέλουν. Μπορεί πραγματικά όχι μόνο να δικαιοπραγή και να σωφρονή, αλλά και αυτούς που θέλουν ν' αδικούν και ν' ακολασταίνουν να τους εμποδίσει ποικιλοτρόπως, και όχι μόνο να παρουσιάζεται ο ίδιος ευπειθής στο ευαγγέλιο του Χριστού και στους κήρυκές του, αλλά και τους θέλοντας ν' απειθούν να τους φέρη σε υποταγή στην Εκκλησία του Χριστού και στους προϊσταμένους της κατά Χριστόν, όχι μόνο δια της δυνάμεως και

εξουσίας που έλαβε από τον Θεό, αλλά και με το να γίνεται τύπος στους υποδιεστέρους σε όλα τα αγαθά· διότι οι αρχόμενοι εξομοιούνται με τον άρχοντα.

5. Χρειάζεται λοιπόν προσπάθεια και βία και προσοχή σε όλους μεν, αλλ' όχι εξ ίσου. Σ' αυτούς που ευρίσκονται σε δόξα, πλούτο και εξουσία, καθώς και στους ασχολούμενους με τους λόγους και την απόκτηση της σοφίας, αν θα ήθελαν να σωθούν, χρειάζεται περισσότερη βία και προσπάθεια, επειδή από την φύσι τους είναι δυσπειθέστεροι. Αυτό μάλιστα γίνεται καταφανές και από τα ευαγγέλια του Χριστού που αναγνώσθηκαν χθες και σήμερα. Πραγματικά, με το θαύμα που ετελέσθηκε στον Λάζαρο και παρέστησε ολοφάνερα ότι αυτός που το έκαμε είναι Θεός οι **μεν άνθρωποι του λαού επείσθησαν καιπίστευσαν** οι δε τότε **άρχοντες**, δηλαδή οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, τόσο **αμετάπειστοι έμειναν**, ώστε να εκμανούν περισσότερο εναντίον του και να θέλουν λόγω φρενοβλαβείας να τον παραδώσουν σε θάνατο, αυτόν που και με όσα είπε και με όσα έπραξε αναφάνηκε κύριος ζωής και θανάτου.

Δεν έχει δε να ειπή κανείς ότι το γεγονός ότι τότε ο Χριστός εσήκωσε επάνω τους οφθαλμούς του και είπε, «Πάτερ, σ' ευχαριστώ που με άκουσες», εστάθηκε εμπόδιο για το να θεωρήσουν ότι αυτός είναι ίσος με τον Πατέρα· διότι αυτός προσθέτει εκεί λέγοντας προς τον Πατέρα, «εγώ δε εγνώριζα ότι πάντοτε με ακούεις, αλλά τα είπα για χάρι του όχλου που παρευρίσκονταν, για να πιστεύσουν ότι εσύ με απέστειλες» (Ιω. 11, 42).

Για να γνωρίσουν δηλαδή αφ' ενός μεν ότι είναι Θεός και έρχεται από τον Πατέρα, αφ' ετέρου δε ότι ενεργεί τα θαύματα όχι εναντίον αλλά με συναίνεσι του Πατρός, εσήκωσε **μεν εμπρός σε όλους τους οφθαλμούς του προς τον Πατέρα, είπε δε προς αυτόν εκείνα που αποδεικνύουν ότι αυτός που ωμίλησε επί γης είναι ίσος με τον υψηλά στους ουρανούς Πατέρα.**

Έτσι, όπως στην αρχή, όπου επρόκειτο να πλασθή ο άνθρωπος, προηγήθηκε βουλή, έτσι και τώρα στο Λάζαρο, όπου επρόκειτο ν' αναπλασθή ο άνθρωπος, προηγήθηκε βουλή. Αλλά εκεί, που επρόκειτο να πλασθή ο άνθρωπος, είπε ο Πατήρ προς τον Υιό «ας κατασκευάσωμε άνθρωπο» και ο Υιός άκουσε, και έτσι ο άνθρωπος παρήχθηκε στην ύπαρξι· εδώ δε τώρα είπε ο Υιός και ο Πατήρ άκουσε, και έτσι εξωποιήθηκε ο Λάζαρος.

6. Βλέπετε πόση είναι η ομοτιμία και η ομοβουλία; Διότι η μεν μορφή της προσευχής χρησιμοποιήθηκε για τον παρευρισκόμενο όχλο, τα δε λόγια δεν ήταν λόγια προσευχής, αλλά δεσποτείας και εξουσίας· «Λάζαρε, ελθέ έξω», και αμέσως ο τετραήμερος νεκρός παρουσιάσθηκε σ' αυτόν ζωντανός· άραγε τούτο έγινε με πρόσταγμα αναζωούντος ή με προσευχή ζωοποιούντος; Εφώναξε δε με μεγάλη φωνή επίσης για τους παρευρισκομένους· διότι μπορούσε όχι μόνο με μετρία

φωνή, αλλά και με την θέληση μόνο να του αναστήση, όπως μπορούσε να το κάμη και απέχοντας μακριά και με την πέτρα επάνω στον τάφο. Αλλά και προσήλθε στον τάφο και είπε στους παρευρισκομένους, που εσήκωσαν οι ίδιοι την πέτρα και αισθάνθηκαν τη δυσωδία, κι εφώναξε με μεγάλη φωνή και τον εκάλεσε κι έτσι τον ανέστησε, ώστε και **με την όρασί τους** (διότι τον έβλεπαν επάνω στον τάφο) και **με την όσφρησί τους** (διότι αισθάνονταν τη δυσωδία του νεκρού που ήταν ήδη στην τετάρτη ημέρα) και **με την αφή** (διότι χρησιμοποιώντας τα χέρια τους κατά πρώτον εσήκωσαν την πέτρα από το μνημείο, ύστερα έλυσαν το δέσιμο στο σώμα και το σουδάριο στο πρόσωπο) και **με τα αυτιά τους** (αφού η φωνή του Κυρίου έφθανε σε όλων τις ακοές) να καταλάβουν όλοι και να πιστεύσουν, ότι **αυτός είναι που καλεί τα μη όντα σε όντα**, που βαστάζει τα πάντα με τον λόγο της δυνάμεώς του, που και στην αρχή με λόγο μόνο εδημιούργησε τα όντα από μη όντα.

7. Ο μεν άκακος λαός λοιπόν επίστευσαν σ' αυτόν με όλα αυτά έτσι, ώστε να μη κρατούν την πίστι σιωπηρά, αλλά να γίνουν κήρυκες της θεότητός του με έργα και λόγια. Διότι μετά την τετραήμερη έγερσι του Λαζάρου ο Κύριος ευρήκε ένα γαϊδουράκι, που προετοιμάσθηκε από τους μαθητάς, όπως λέγει ο ευαγγελιστής Ματθαίος, εκάθησε σ' αυτό, εισήλθε στα Ιεροσόλυμα κατά την προφητεία του Ζαχαρίου που προείπε, «μη φοβήσαι, θυγατέρα Σιών, ιδού έρχεται ο βασιλεύς σου δίκαιος και σωτήριος, πράος επάνω σε υποζύγιο, σε πωλάρι όνου»(Ζαχ. 9,9· Ματθ. 21,5), Με τα λόγια αυτά ο προφήτης εδεικνυε ότι αυτός είναι ο προφητευόμενος βασιλεύς, που είναι ο μόνος πραγμαπκά βασιλεύς της Σιών διότι, λέγει, ο βασιλεύς σου δεν είναι φοβερός στους παρατηρητάς, ούτε είναι κάποιος βαρύν και κακοποιός, συνοδευόμενος από υπασπιστάς και δορυφόρους, ή σύροντας πλήθος πεζών και ιππέων, ζώντας με πλεονεξία και απαιτώντας τέλη και φόρους, δουλείες και υπηρεσίες αγενείς και επιβλαβείς· αντιθέτως σημαία του είναι η ταπεινώσις, η πτωχεία και η ευτέλεια, εφ' όσον εισέρχεται επάνω σε όνο χωρίς καμμία έπαρσι. Γι' αυτό αυτός είναι ο μόνος δίκαιος βασιλεύς που σώζει με δικαιοσύνη και αυτός είναι πράος έχοντας ως ιδιότητά του την πραότητα· διότι ο ίδιος ο Κύριος λέγει για τον εαυτό του, «μάθετε από εμένα, ότι είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά».

8. Ο μεν βασιλεύς λοιπόν που ανέστησε τον Λάζαρο εισήλθε τότε στα Ιεροσόλυμα καθήμενος επάνω σε όνο· αμέσως δε όλοι οι λαοί, παιδιά, άνδρες, γέροντες, στρώνοντας τα ενδύματα και παίρνοντας βαΐα από φοίνικες, που είναι σύμβολα νίκης, τον προϋπαντούσαν σαν ζωοποιό και νικητή του θανάτου, τον προσκυνούσαν, τον προέπεμπαν, ψάλλοντας με μια φωνή όχι μόνο έξω, αλλά και μέσα στον ιερό περίβολο, «ωσαννά στον υιό του Δαβίδ, ωσαννά εν τοις υψίστοις». Το ωσαννά λοιπόν είναι ύμνος που αναπέμπεται προς τον Θεό και ερμηνευόμενο σημαίνει «σώσε μας λοιπόν»· η δε προσθήκη «εν τοις υψίστοις» δεικνύει ότι αυτός δεν ανυμνείται μόνο επί γης ούτε από τους ανθρώπους μόνο, αλλά στα ύψη από τους ουράνιους αγγέλους.

9. Όχι δε μόνο τον ανυμνούν και τον θεολογούν έτσι, αλλά στη συνέχεια εναντιώνονται και στην κακόβουλη και θεομάχο γνώμη των Γραμματέων και Φαρισαίων και στις φονικές προθέσεις των. Αυτοί μεν έλεγαν γι' αυτόν φρενοβλαβώς, «αυτός ο άνθρωπος δεν είναι από τον Θεό κι επειδή πραγματοποιεί πολλά θαύματα, αν το αφήσωμε χωρίς να τον θανατώσωμε, όλοι θα πιστεύσουν σ' αυτόν και θα έλθουν οι Ρωμαίοι που θα μας πάρουν την πόλι και το έθνος» (Ιω. 11, 47). Ο δε λαός τι λέγει; «Ευλογημένος ο ερχόμενος στο όνομα του Κυρίου· ευλογημένη η ερχόμενη βασιλεία του πατρός μας Δαβίδ» (Μάρκ. 11, 10). Με την φράσι «ευλογημένος ο ερχόμενος στο όνομα του Κυρίου», υπεδείκνυαν ότι είναι από τον Θεό και Πατέρα και ότι ήλθε στο όνομα του Πατρός, όπως λέγει και ο ίδιος ο Κύριος περί εαυτού, «ότι εγώ ήλθα στο όνομα του Πατρός μου και από τον Θεό εξήλθα και σ' αυτόν πηγαινώ» (Ιω. 8, 42). Με την φράσι δε «ευλογημένη η βασιλεία του πατρός μας Δαβίδ», υπεδείκνυαν ότι αυτή είναι η βασιλεία στην οποία πρόκειται να πιστεύσουν τα έθνη κατά την προφητεία, και μάλιστα οι Ρωμαίοι. Διότι ο βασιλεύς αυτός όχι μόνο είναι ελπίς του Ισραήλ, αλλά και προσδοκία των εθνών κατά την προφητεία του Ιακώβ (Γεν. 49, 10), «δένοντας στην άμπελο την όνο του», δηλαδή τον υποκείμενο σ' αυτόν λαό από τους Ιουδαίους, «και στο κλήμα το πωλάρι της όνου του» (Γεν. 49, 11). Κλάδος δε του κλήματος είναι οι μαθηταί του Κυρίου, προς τους οποίους έλεγε, «εγώ είμαι η άμπελος, εσείς τα κλήματα» (Ιω. 15, 5). Με το κλήμα λοιπόν αυτό συνέδεσε ο Κύριος προς τον εαυτό του το πωλάρι της όνου του, δηλαδή το νέο Ισραήλ από τα έθνη, του οποίου τα μέλη έγιναν κατά χάρι υιοί του Αβραάμ. Εάν λοιπόν η βασιλεία αυτή είναι ελπίς και των εθνών, πώς, λέγουν, αφού επιστεύσαμε σ' αυτήν εμείς, θα φοβηθούμε τους Ρωμαίους;

10. Έτσι λοιπόν οι νηπιάζοντες όχι στα μυαλά αλλά στην κακία, εμπνευσθέντες από το άγιο Πνεύμα, ανέπεμψαν στον Κύριο πλήρη και τέλειον ύμνο, μαρτυρώντας ότι ως Θεός εξωποίησε τον Λάζαρο ενώ ήταν τετραήμερος νεκρός. Οι δε Γραμματείς και Φαρισαίοι, μόλις είδαν τα θαυμάσια αυτά και τα παιδιά να κράζουν στο ιερό λέγοντας, «αίνος στον σωτήρα μας υιό του Δαβίδ», αγανάκτησαν κι έλεγαν προς τον Κύριο· «δεν ακούεις τι λέγουν αυτά;», πράγμα που έπρεπε μάλλον ο Κύριος να ειπή τότε προς αυτούς, ότι δηλαδή "δεν βλέπετε και δεν ακούετε και δεν καταλαβαίνετε;". Γι' αυτό ο ίδιος αντικρούοντάς τους που τον κατηγορούσαν ότι ανέχεται την υμνωδία που μόνο στον Θεό ταιριάζει, λέγει, ναι, ακούω αυτούς που σοφίζονται από εμέ αοράτως και εκφέρουν τέτοιους λόγους για μένα, εάν δε σιωπήσουν αυτοί, θα κράζουν οι λίθοι (Λουκ. 19, 40). Εσείς όμως δεν ανεγνώσατε ποτέ εκείνον τον προφητικό λόγο, ότι από στόμα νηπίων που θηλάζουν συντόνισες ύμνον(Ματθ. 21, 16); Διότι και τούτο ήταν άξιο μεγάλου θαυμασμού, ότι τα αμόρφωτα και αμαθή παιδιά θεολογούσαν τελείως τον Θεό που ενανθρώπησε για μας, παίρνοντας στο στόμα τους αγγελικό ύμνο· όπως δηλαδή οι άγγελοι έψαλλαν για τη γέννησι του Κυρίου, «δόξα προς τον Θεό στα ύψη και επί γης» (Λουκ. 2, 14· 19, 38), έτσι και αυτά τώρα κατά την είσοδό του αναπέμπουν τον ίδιο ύμνο, λέγοντας, «δόξα στο σωτήρα μας τον υιό του Δαβίδ, δόξα στο σωτήρα μας στα ουράνια» (Ματθ. 21, 9).

11. Αλλά ας νηπιάσωμε κι εμείς αδελφοί, κατά την κακία, νέοι και γέροντες, άρχοντες μαζί και αρχόμενοι, για να ενδυναμωθούμε από τον Θεό, να στήσωμε τρόπαιο και να βαστάσωμε τα σύμβολα της νίκης, όχι μόνο κατά των πονηρών παθών, αλλά και κατά των ορατών και αοράτων εχθρών, ώστε να ευρούμε την χάρι του λόγου για βοήθεια εύκαιρη. Διότι ο νέος πώλος, όπου καταξίωσε ο Κύριος να καθήση για χάρι μας, αν και είναι ένας, προετύπωνε την προς αυτόν υποταγή των εθνών, από τα οποία προερχόμαστε όλοι εμείς, άρχοντες μαζί και αρχόμενοι.

12. Όπως λοιπόν στον Ιησού Χριστό δεν υπάρχει αρσενικό και θηλυκό, ούτε Έλλην ούτε Ιουδαίος, αλλά όλοι είναι ένα κατά τον θείο απόστολο (Γαλ. 3, 28), έτσι σ' αυτόν δεν υπάρχει άρχων και αρχόμενος, αλλά με την χάρι του είμαστε ένα κατά την πίστι σ' αυτόν και ανήκομε στο ένα σώμα της Εκκλησίας του, έχοντας μία κεφαλή, αυτόν και ένα πνεύμα εποτισθήκαμε δια της παναγίας χάριτος του Πνεύματος και ένα βάπτισμα ελάβαμε όλοι και μια είναι η ελπίς όλων και ένας ο Θεός μας, ο επάνω από όλους και δια μέσου όλων και μέσα σε όλους μας (Εφ. 4, 6). Ας αγαπούμε λοιπόν αλλήλους, ας ανεχώμαστε και ας φροντίζωμε ο ένας τον άλλον, αφού είμαστε μέλη αλλήλων διότι το σήμα της μαθητείας μας προς εκείνον, όπως είπε ο ίδιος ο Κύριος, είναι η αγάπη και η πατρική κληρονομία που μας άφησε αναχωρώντας από αυτόν τον κόσμο είναι η αγάπη και η τελευταία ευχή που μας έδωσε ανεβαίνοντας προς τον Πατέρα αναφέρεται στην προς αλλήλους αγάπη μας (Ιω. 13, 33ε.).

13. Ας σπεύδωμε λοιπόν να επιτύχωμε την πατρική ευχή και ας μη αποβάλλωμε την από αυτόν κληρονομία ούτε το σήμα που μας έδωσε, για να μη αποβάλλωμε και την υιοθεσία και την ευλογία και την προς αυτόν μαθητεία, και τότε θα ξεπέσωμε από την ελπίδα που μας αναμένει και θα κλεισθούμε έξω από τον πνευματικό νυμφώνα. Όπως δε πρίν από το σωτηριώδες πάθος, καθώς ο Κύριος εισερχόταν στην κάτω Ιερουσαλήμ, του έστρωναν τα ιμάτια όχι μόνο ο λαός, αλλά και οι πραγματικοί άρχοντες των εθνών, οι Απόστολοι του Κυρίου δηλαδή, έτσι κι' εμείς άρχοντες μαζί και αρχόμενοι, ας στρώσωμε τα έμφυτα ιμάτιά μας, υποτάσσοντας την σάρκα και τα θελήματά της στο πνεύμα. Έτσι όχι μόνο θ' αξιωθούμε να ιδούμε και να προσκυνήσωμε το σωτηριώδες πάθος του Χριστού και την αγία ανάστασι, αλλά και ν' απολαύσωμε την κοινωνία προς αυτόν «διότι», λέγει ο απόστολος, «εάν εγίναμε σύμφυτοι με το ομοίωμα του θανάτου του, είναι φανερό ότι θα γίνωμε σύμφυτοι και της αναστάσεως» (Ρωμ. 6, 5).

14. Αυτήν την ανάστασι είθε να επιτύχωμε όλοι εμείς, με την χάρι και φιλανθρωπία του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος μας Ιησού Χριστού, στον οποίο πρέπει κάθε δόξα, τιμή και προσκύνησις, μαζί με τον άναρχο Πατέρα του και το ζωοποιό Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Γένοιτο.

(Γρηγορίου Παλαμά Έργα, ΕΠΕ, τόμος 9, Πατερικά Εκδόσεις «Γρηγόριος ο

Παλαμάς»)

(Πηγή: "[Ομολογία Πίστεως](#)")